

Čierny kabinet

„Smiem vedieť, čo robíš v tomto čase ešte na chodbe?“ spýtal sa hlboký hlas.

„Nooo... ja... ja som tu nový!“ jachtal Jup.

Ladový stisk povolil. Chladná ruka ho obrátila k sebe.

Pred ním stál muž v tmavosivom obleku. Nohavice mal takmer po bradu, sako mu bolo príliš dlhé.

„Takže ty si Jupiter Katz,“ povedal muž a hlas znel odrazu priateľskejšie.

Tvár muža bola okrúhla, líca mu ovísali nadol. Pri každej vete sa mu na nej triasli všetky záhyby.

„Pod' so mnou do kabinetu. Som Horst-Friedrich Leier, riaditeľ školy.“

Riaditeľ Jupa schmatol a ťahal ho za rukáv so sebou.

Jupiter musel myslieť na varovanie tej dievčiny. Čo tým myslela?

Riaditeľov kabinet bol na prvom poschodí, bol veľký asi ako obývačka a pripomínal pohrebný ústav. Steny boli do polovice obložené čiernym drevom, podlaha tmavá a aj strop bol z tmavého dreva.

V ľavom zadnom rohu šikmo stál masívny čierny písací stôl. Za ním sa až k stropu dvíhali čierne police, v ktorých boli zoradené na pohľad rovnaké knihy.

Keď Jup pristúpil bližšie, mohol prečítať nápisy na obálkach kníh. Boli to letopočty. Od roku 1887 až dodnes.

Pán Leier zbadal Jupov pohľad a vysvetlil mu: „To sú školské kroniky. Od otvorenia školy až do dnešných dní.“

Riaditeľ klesol na drevenú stoličku, ktorá pod jeho váhou zavrzgala, a spustil kázeň o presnosti. Na záver buchol dlaňou po stole a prísne povedal: „V mojej škole nestrpím nijakú neposlušnosť, je to jasné?!“

Jup mlčky prikývol.

„V poriadku, odvediem ťa teda do tvojej triedy. Dúfam, že budem o tebe dostávať iba samé dobré správy.“

Pán Leier pomaly pozamykal dvere svojho kabinetu a varovne zdvihol prst: „Nikdy nevstupuj do môjho kabinetu bez zaklopania. Ak ťa nevyzvem, aby si vošiel dnu, odídeš preč. Jasné?“

Jup prikývol, hoci nechápal, čo to má znamenať.